

ако тръгнемъ да вървимъ все въ една и сѣща посока, най-после ще достигнемъ края на земята. Хората мислили, че следъ тоя край се започва морето, което нѣйде далечъ отъ брѣговетѣ си се излива въ бездѣнна пропастъ. Затова се страхували да се отдалечаватъ много отъ брѣга. Страхували се да не паднатъ въ тая пропастъ, отъ която не би било възможно да се върнатъ назадъ. Тѣ си представяли земята като нѣкакъвъ островъ, който лежи срѣдъ огроменъ океанъ. На що се държи тоя островъ и защо той не потъва въ водата подъ морскитѣ вълни — това никой не знаялъ.

Сега никой не вѣрва на тия басни. Всѣки знае, че земята не е плоскъ островъ, а е кълбо, и че не земята се държи на водата, а водата се събира въ низкитѣ мѣста на земята. Земята не може да се държи на водата, защото е по-тежка отъ нея. Бездѣнни морета нѣма. Всѣко море има дѣно. Сега ние знаемъ, че ако тръгне нѣкой да пътува все по една посока, то рано или късно ще изходи замното кълбо въ кръгъ и ще се върне на сѣщото мѣсто, отъ дето е излѣзълъ, само че отъ другата страна. Сега хората постоянно предприематъ околосвѣтски пътешествия.

Както у насъ на земята, така и на луната, има планини и долини. Вгледайте се нѣкога повнимателно въ пълния месецъ. Вие ще забележите, че той цѣлия е покритъ съ сиви петна, кръгове и ивици. Тия тъмни мѣста сж долините и тѣснинитѣ, които изглеждатъ тъмни, понеже сж по-слабо освѣтени отъ слънчевитѣ лъчи, отколкото възвишенията, които ги заобикалятъ.

Въ старо време голѣмитѣ сиви петна смѣтали че сж морета; днесъ никой не мисли така. На лу-